

Elämäni on ollut tapahtumaton. Tähän saakka ei juuri mitään jännittävää ole ilmennyt. Tuo pihlaja sijaitsi eri kaupungissa aiemmin, siinä kaikki. Käännyin edelleen kadunkulmista vasemmalle tai oikealle, tai kävelen suoraan, kuten olen aina tehnyt. Nimet, ylämäet, tuulensuunta, kaikki samaa. Joskus on meri, joka on vaihtelua, paitsi toistuessaan liian usein. Se on toistunut liian usein. Uuden etsintäni on loppunut. Voisin muuttaa Tampereelle. Siellä olisi muutama tuttu ja puita ja kadunkulmia, jotka uskottelisivat olevansa uusia jonkin aikaa. Jos olisivat hyviä siinä. Useimmat puut ja kadunkulmat eivät ole, kestävät korkeintaan kuukauden. Vaasassa oli kadunkulma, joka muuttui vanhaksi tutuksi kahdessa päivässä. Tässä kaupungissa minulla on jopa syy olla. Itsetehty syy, mutta kuitenkin. Teen mitä käsketään, huoneen vuokraa vastaan. Huono syy, tiedän, mutta parempia minulla ei ole. Ei, vaikka olen niitä etsinyt, jopa. Kaikkien näiden laskeuduttujen, nuorena hypittyjen askelten jälkeen suuttumisen naamanrypistys tuntuu muistolta, mutta hyvältä sellaiselta. Nykyään olisi kovin vaikea kuvitella sellaista tekevänsä. Valittamisen aiheita ei kaiken samankaltaisuuden lisäksi enää juuri ole. Paikallisessa lehdessä luki, että pallokentällä on tapahtuma. Jos tällä paikkakunnalla olisi niitä useammin, voisin jäädä. On miellyttävää ajatella asuvansa kaupungissa, jossa on tapahtumia. Ne saavat ihmiset iloisiksi ja virkistävät elinkeinoelämää. En tietenkään koskaan käy niissä, mutta ne ovat ajatuksena kannatettavia. Joskus toivon polttavani tupakkaa. Tupakoivat ihmiset näyttävät aina jotenkin puuhakkailta vaikka vain seisoisivat kadunkulmassa. Niin kuin tietysti usein tekevätkin. Eli ei ehkä sittenkään. Lisäksi on terveyshaitta. Minusta tuntuu, ettei mene kymmentäkään vuotta, kun löydän paikkani. Tuntuu siltä, vaikka varmaksi en tietenkään osaa sanoa. Voisin kokeilla maaseutua.